

LIJK IN DE KAST

door Eva

Het is stil, je kent het wel die avonden. Ik kijk nog 's in mijn spiegel en zie een verdwaalde klant lopen. Hij komt naar me toe, beweegt zijn hoofd snel naar boven en weer terug en ik lees aan zijn lippen dat hij vraagt hoeveel het kost. "Vijftig", zeg ik en maak met mijn hand het bekende gebaar. De man kijkt eens om zich heen en ziet hoe stil het is. Vervolgens biedt hij me vijftig gulden aan. Hij heeft verdomme nog de moed het bedrag met zijn vingers op mijn raam te tekenen. "Rot op, Imbeciel", roep ik. De man werpt nog een verbaasde blik op me, haalt zijn schouders op en loopt door. Carla in de kamer naast me lacht verveeld. "Ze zijn verpest" zegt ze "nog even, en ze willen voor een tientje". Daar we dit gesprek te vaak gevoerd hebben, zeg ik niets terug, we weten allebei hoe het is en we zijn er even pissig om.

Een oude man komt aangeschuffeld en ik denk nog: "die gaat toch niet mee", maar de man schijnt zich erg aangetrokken te voelen tot Carla en ik hoor de deur open gaan. De man is bij Carla binnen en ik denk: "Gelukkig, nu heeft ze tenminste haar handgeld". Want zeg nou eerlijk, zonder handgeld word je gek. Ik kijk naar de t.v. ook al weet ik dat er vanavond niets leuks is en inderdaad een stomme kwismaster staat in een stomme kwis een stom publiek te vermaken. "Eva! Eva! Help me alsjeblieft!" hoor ik Carla halfhullend roepen. Ik hol naar haar kamer en bereid me voor op 'n bloedbad. Carla ligt op het bed, met de klant nog boven op zich. Er is geen spootje bloed te bekennen. Het enige wat ik zie is een lijkleke collega met een echt lijk bovenop haar. "Help me dan toch mens" zegt ze. Gelukkig heb ik vaker lijken gezien en aangeraakt, dus ik loop naar ze toe en probeer de man van haar af te halen, maar een lijk van 70 kilo lijkt wel 140 kilo. Na een hoop gesjor en getrek hebben we haar er eindelijk onderuit. Huilend en bevend hangt ze tegen me aan. Ik streel haar en probeer haar een beetje rustig te krijgen. Nadat ze wat kleren heeft aangetrokken, lopen we naar mijn kamer. Ik schenk wat te drinken voor haar in en zie de kleur weer een beetje bij haar terug keren. "Jezus Christus Eef, wat moeten we met die vent?" "Politie bellen en hem laten ophalen" zeg ik. "Politie!? Dan krijgen we last met Krone". "Wat wil je dan doen" vraag ik, "buitengooien in z'n blote kont met het condoom nog om zijn lul?" "Ja" zeg ik cynisch "dat vind ik echt een goed idee, dan gooien we z'n kleren er bovenop, bellen de politie en zeggen dat die kerel hier voor de deur is gaan liggen". Carla begint te lachen en ook ik hou het niet meer. "Hij was nog niet eens klaargekomen" proest Carla, en lachend zeg ik: "straks wil hij z'n geld nog terug". We gieren het uit, maar na een tijdje denk ik dat we die kerel toch op de een of andere manier de kast uit moeten krijgen. "Car, we moeten denk ik toch maar de politie bellen". "Ja", zegt ze "je hebt gelijk". Dus we bellen de politie. Na een minuut of vijf staan ze met de sirene nog aan bij ons voor de deur en al gauw stromen de nieuwsgierigen toe. Carla doet open en de agentjes komen binnen. "Zo meisjes, wat is er aan de hand?" Ik kijk de spreker aan en denk: "meisjes, kloot, ik kon je oudere zus zijn!", maar omdat wij de hoer spelen mogen mensen plotseling zo tegen ons praten. Ik heb geen zin er iets van te zeggen en breng daarom de agenten naar Carla's kamer. "Dat is er aan de hand" en ik wijs naar haar bed. De agenten kijken naar de naakte man, maar zien volgens mij vooral dat condoom. "Moet dat er niet af?" zegt agentje Grootmond. "Dat weet ik niet" zeg ik, "dat is toch jullie werk, ik raak geen lijken aan". Gewapend met een tissue gaat de agent op de man af en verwijdert het condoom. Ik troost hem nog door hem te zeggen dat de man nog niet was klaargekomen, maar of dat hem nou echt gerust stelde... De andere agent roept via zijn walky-talky de centrale op en bestelt een ambulance. Na een kwartiertje arriveert die ook. Nou is het geval dat onze buitendeur een dranger heeft en dus naar gedeeltelijk opengaat. Het was niet makkelijk om al hun apparatuur binnen te krijgen, maar het lukte. Het nog naar buiten" dacht ik. Na veel gedoe hadden ze de dode man eindelijk naar de wagen gebracht. Het gekke was dat de politie geen verklaring van ons hoefde te hebben. Maar ik heb later gehoord dat er op de begrafenis werd gefluisterd: "wat een geluk hè, dat z'n auto net stil stond toen hij stierf. Hij voelde het vast aankomen".